

Iškilmės pradžioje Kauno I dekanato dekanas ir Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas kun. Vytautas Grigaravičius priminė, jog šie metai yra ypatingi malonės metai Prisikėlimo šventovei – sukanka lygiai septyniasdešimt metų nuo šios bažnyčios kertinio akmenų pašventinimo. Jis taip pat padėkojo visiems geros valios žmonėms, vienaip ar kitaip prisidėjusiems prie atstatymo koplyčios, kuri skiriama visų žuvusiųjų kovose už Lietuvos laisvę atminimui. Todėl, kun. V. Grigaravičiaus teigimu, „šioje koplyčioje „sutalpinta“ visų tikinčiųjų iškentėti sovietmečio represijų skausmai, padėka Dievui už atgautąją Laisvę, prašymai, maldavimai ir viltys dėl laimingos mūsų Tėvynės ateities“.

Kun. V. Grigaravičius, esantis ir šios šventovės atstatymo tarybos pirmininkas, sakė, kad jau netoli ir visos Prisikėlimo bažnyčios atstatymo pabaiga, kuri simbolizuos Laisvės atgavimą ir Lietuvos dvasinį prisikėlimą, taip pat ir viso pasaulio lietuvių vienybę, nes šventovė atstatoma Lietuvos bei užsienio lietuvių paaukotomis lėšomis. „Šventovės prisikėlimas iš griuvėsių - pabrėžė kunigas, - ne vieno širdyje įžiebta viltį, dvasios pakilimą, pasitikėjimą savo jėgomis, norą įveikti laikinus sunkumus“.

Šv. Mišių pamokslo metu vyskupas Jonas Ivanauskas sakė: „Šiandien esame liudininkai tikrove tampančios mūsų tėvų ir senelių svajonės. Balta tarsi Prisikėlusiojo Kristaus šviesos nutvieksta, ji ateina būti su mumis, ateina į mūsų dienų dabartį, nešdama Dievo palaimą ir viltį. Iškilusi virš miesto, tarytum prisikėlęs Kristus, ši Šventovė kasdien mus laimins kryžiaus ženklu – pergalės prieš nuodėmę ir blogį galia.“ Anot ganytojo, ant Prisikėlimo šventovės stogo atstatytoji koplyčia paskirta Švč. Mergelės Marijos garbei, siekiant išreikšti mūsų giliausią pasitikėjimą ir meilę Dievo Motinai, todėl „į jos mylinčias rankas pirmiausiai sudedame auką kankinių ir tremtinių, žuvusiųjų už tikėjimą ir Tėvynę. Atnešame čia visų geros valios žmonių gėrio pastangas, kasdienį darbą ir triušą. Atnešame mūsų visų tikėjimą, viltį ir meilę“. Homiliją vysk. J. Ivanauskas užbaigė tokiais maldos žodžiais: „Švenčiausioji Dievo Motina Marija, visi mes esame Tavo vaikai. Nuo amžių Tu globoji mūsų Tėvynę ir kiekvieną iš mūsų Šiluvoje motiniškai glaudi prie savęs. Iš šios Tavo garbei skirtos Šventovės pažvelk į mus visus, į mūsų miestą ir Tėvynę. Mes esame Tavo vaikai! Neleisk mums nutolti nuo tavo mylimojo Sūnaus. Tavo motiniška meilė mus įpareigoja visuomet tikėti Dievo tėviškąja meile bei rūpestingumu. Įpareigoja mus būti tavo Sūnaus Velykų slėpinio liudytojais. Įpareigoja pasitikėti išskirtine maldos galybe ir kasdieniu Viešpaties artumu.“

Darius Chmieliauskas, Kauno arkivyskupijos atstovas spaudai

Parapijos žmonės

CHORISTĖ ALDONA DRAUDVILIENĖ: DIEVAS SIUNČIA IR AŠ EINU



Prieš trisdešimt metų į Kristaus Prisikėlimo parapijos bažnyčios chorą atėjo kukli, paprasta moteris, turinti Dievo dovaną – gražų sopraną, kuris iki šių dienų džiugina parapijiečius. Tai mūsų Aldutė.

Aldona Draudvilienė gimė 1925 m. Eržvilko parapijoje, Jurbarko apskrityje, religingoje šeimoje. Nuo pat vaikystės tėvai jai skiepijo meilę Dievui ir žmonėms.

Ponia Aldona maloniai sutiko pasidalyti prisiminimais apie prabėgusius vaikystės ir jaunystės metus:

- Aš noriu skelbti begalinę Dievo meilę. Užaugau kaime. Labai norėjau eiti į mokslus, bet nebuvo galimybės. Turėjom nemažai žemės, tai mano rankos buvo reikalingos darbui ūkyje. Mama sakydavo, kad žmogaus likimas yra Dievo rankose ir, kas man skirta, tai Dievas ten ir naves. Mama visada buvo teisi ir jos žodis visada buvo šventas. Aš ramiausiai paklausau tėvų valiai ir kasdien patirdavau daug džiaugsmo bendraudama su gyvulėliais. Aš juos suprasdavau, o jie - mane. Rytai keldavau anksti. Turbūt nėra gražesnio momento kaip saulės patekėjimas. Mūsų sodo gale tekėjo mažas upelis. Laukuose žydėjo gėlės. Saulei tekant spindėjo rasos lašeliai. Gėlės, nulenkusios galveles, suglaudusios lapelius, meldėsi. Jos dėkojo Aukščiausiam už kiekvieną saulės spindulėlį, už kiekvieną rasos lašelį. Čia viskas alsavo begaline Dievo meile. Paukšteliai giedodavo savo rytmetinę maldą. Ir kaip galėjau tokius rytus pramiegoti? Kai mama paklausdavo, kodėl taip anksti keliuosi ir ko bėgu prie upelio, atsakydavau, kad praustis, kad išginsiu bandą ir tėveliui padėsiu.

Gegužės vakarais prie papuošto šv. Mergelės Marijos paveikslas mūsų trobelėje susirinkdavo kaimynai. Giedodavome šv. Mergelės Marijos litaniją ir giesmes. Tai buvo nuostabu. Spalio mėnesį kalbėdavome rožinį. Nuo devynių metų pradėjau giedoti Eržvilko bažnyčios chore. Tai buvo Angelaičių organizacijos choras. Sekmadieniais tėvelis ganė bandą, o mes, sesutės ir mama, eidavome į bažnyčią. Tada į bažnyčią ėjo visi mūsų kaimynai. Didžiulė Eržvilko bažnyčia būdavo pilna žmonių.

Prasidėjus okupacijai, kai atėmė mūsų žemę, gyvulius, atsirado laiko mokslams. Mokiauosi Jurbarko suaugusiųjų gimnazijoje, vėliau Jurbarko amatų mokykloje. Giedojau Jurbarko bažnyčios chore. Pagal Viešpaties planą toliau mokiauosi Kauno medicinos seserų mokykloje. Giedojau šv. Gertrūdės bažnytytėlėje, kurioje vargouninku dirbo Pranciškus Beinaris, tuo metu dar studentas.

Iš mokymosi Kaune laikų išliko gražus prisiminimas, kai Kūčių vakare bendrabutyje likom dviese su bendramoksle Regina. Neturėjome nė trupinėlio maisto. Iš kažkur atsirado bendrabučio komendantas, kuris turėjo penkias bulves ir dubenėlį kopūstų. Šios Kūčios liko širdyje visam gyvenimui kaip Dievo meilės dovana. Baigusi seserų mokyklą turėjau išeiti iš bendrabučio. Kaune neturėjau pastogės, o buvau paskirta dirbti į Kauno Raudonojo Kryžiaus ligoninę. Viena seselė vienuolė pakvietė mane pagyventi kongregacijoje. Seseles buvo labai draugiškos. Visur jaučiau jų meilę ir paprastumą. Nors buvau labai drovi, ta-

čiau tarp seselių jaučiausi saugi ir sava. Per tuos tris mėnesius, kuriuos pragyvenau vienuolyne, pagal Viešpaties planą buvau pakrauta kaip akumulatorius, nes būsiu siunčiama į sunkią kelionę. Aš supratau, kad mano Tėvas – danguje, kad viskas, kas vyksta, yra Jo valioje. Juo galiu pasitikėti ir nieko nebijoti, nes Dievas tik mylėdamas siunčia mums ir džiaugsma, ir skausmą. Reikia tik su meile ir pasitikėjimu viską priimti iš Jo rankų.

Aldonai, kaip ir daugeliui mūsų tautiečių, teko praeiti Golgotos kelią tremtyje, pažinti pragaro skausmus, patirti duonos kainą ir ašarų skonį. Tačiau jos gilus tikėjimas ir pasitikėjimas Dievu, meilė Tėvynei bei artimui neleido palūžti, sugniužti, bet padarė turtingą jos dvasią. Apie tą laikotarpį Aldutė prisimena:

- Naktis, apie dvyliką valandą. Ligonių - apie 140, o darbininkės - tik aš ir slaugutė. Atėjo trys ir mane išsivedė. Tą naktį mano ligoniniai liko be vaistų ir pagalbos. Kai saugumiečių paprašiau, kad leistų man baigti budėjimą, jie man pasiūlė bizūną. Rytą apie 10 val. mane ir dar vieną jaunuolį nuvarė į stotį (mano byla buvo Klaipėdoje). Mus lydėjo penki kareiviai ir keturi šunys. Ėjom gatvės viduriu, rankos už nugaros, bet širdyje buvo visiška ramybė. Dievas siunčia ir aš einu. Visiškas pasitikėjimas ir jokios baimės. Kalėjimas. Tardymas. Bijojau tik vieno, kad neišduočiau per neatsargumą ar nesupratimą. Tardymo eiga nenuspėjama ir klasinga, aš nepatyrusi, o žodis galėjo pražudyti kitus. Aš meldžiau Dievo, kad būtų mano „advokatu“. Juo visiškai pasitikėjau ir buvau rami, o mintyse visą laiką – „Sveika, Marija“. Mano „advokatas“ per visas baisias išvedė mane – nesuklupau.

Kalėjimo kamera. Penkiolika mergaičių, aš – šešiolikta. Dairausi baimingai. Čia buvo tiek daug kančios bei ašarų ir nė vieno ramaus veido. Reikėjo kažką daryti. Pasiūliau kalbėti rožinį. Suklupėm. Pastebėjo sargybinis, liepė stoti, bet mes klūpėjom ir toliau meldėmės. Sargybinis atsidarė langelį, užvedė automatą ir suriko: „Stoti!“ Tačiau mes meldėmės toliau. Ką jam beliko daryti? Uždarė langelį ir nuėjo. Taip mes meldėmės tris kartus per dieną, ant kelių net žaizdos atsirado, bet daugiau čia neliko ašarų nei baimės. Mano „advokatas“ buvo tarp mūsų.

Per laiškelius „užsidirbau“ karcerį. Tai mažas 2x2 m šaltas kambarėlis, mūro sienos ir cemento grindys. Aukštai mažytis grotuotas langelis. Karcerių nešildė. Susigūžiau kampu tyje ir meldžiausi. Meldžiausi už Tėvynę, už tėvelius ir už tuos, kurie mūsų neapkęsdami persekioja, auklėja. Tai buvo trys dienos iki šv. Kalėdų. Gal sargybiniai mane pamiršo, gal toks buvo karcerio režimas, nežinau, bet man nedavė nei duonos, nei vandens. Koks nuostabus pasninkas Kūčių vakare! Ruošiausi iškilmingai vakarienei. Palaidinukės kišenėlėje turėjau gabalėlį kalėdaičio. Atsisėdusi ant žemės, pasitiesiau skudurėlį, kuris atstojo nosinę, pasidėjau tą gabalėlį ir tyliai giedojau: „O Kristau, dangų atidaryk...“. Tą naktį budėjo senas karceivis. Gal jis išgirdo mano giesmę, gal tą šventą

vakarą aplankė jį gera valia. Dalijant vakarienei jam buvo paliktas kopūstų dubenėlis, bet jis jų nesuvalgė ir, tyliai pravėręs karcerio duris, su koja tuos kopūstus pastūmė man. Buvau labai alkana, tačiau pabiro ašaros, kad tas sargybinis liks be vakarienės. Tai buvo mana iš dangaus. Dėkojau Dievui už nuostabų pasninką ir šv. Kūčių vakarienei. Dėkojau už džiaugsma, kuris pripildė mano širdį. Šaltame karceryje buvo šilta ir šviesu. Dangus buvo čia pat.

Lageris. Sunkus darbas: nešėme medžius ant pečių, nes kitokio transporto nebuvo. Maitinimas toks menkas, kad sriuboje randi vos kelias kruopas. Visos pavargusios, sušalusios ir alkanos. Miegas nemerkia akių. Mano kaimynė iš vieno šono verkia. Visur girdėti atodūsiai, gilūs kaip gelmės. Atsisėdu ir dainuoju. Po kelių minučių girdėti ramus alsavimas – visos miega, o aš, kaip gera mama, užmigdžiusi kelis šimtus vaikų, buvau laiminga.

Lageryje sekmadieniais į darbą nevarė. Mes, lietuvaitės, susirinkdavome kartu ir meldėjomės: kalbėdavome šv. Mišių maldas ir giedojome šventas giesmes. Gražūs mergaičių balsai stebino kitų tautų atstoves. Kad nepamirštume maldų, kurias atmintinai mokėjome, pasidariau iš beržo tošies knygelę ir jas surašiau. Kai mes meldėmės, giedojome, Adelė Dirsytė stovėdavo prie durų sargyboje, kad, pamąčiusi prižiūrėtoją, galėtų išpėti, nes melstis buvo draudžiama.

Kartą viena mūsų likimo draugė susižeidė kelį. Jis ištino, susiformavo pūlinys. Ligonė karščiavo. Pūlinį reikėjo atverti, bet nebuvo su kuo, nes kaliniams negalima turėti jokio aštraus daikto. Nuėjau į punktą, bet felčerė atsisakė padėti. Aleksandra labai kentėjo, o mes bejėgės suklaupėm prie jos gulio ir prašėm Dievo Motinos pagalbos. Mūsų narai buvo padaryti iš aplaužytų šakų kartelių, kurios buvo nenugręžtos. Tie šakų galai buvo sudžiūvę ir smailūs. Kažkuri iš mūsų netyčia pastūmė viršutinių narų kartelę, toji krito ir šakos lūžgalis pataikė tiesiai į pūlinį. Štai tau ir operacija! Pūliai išbėgo, temperatūra nukrito, kelis sugijo. Tai tokie Dievo apvaizdos keliai.

Kiek vėliau buvau paskirta dirbti į vadinajamąjį sanpunktą. Pirmiausiai paskelbiau karą tarakonams, kurių net sriuboje būdavo prikritę kaip spirgių. Ant kojų sukėliau administraciją – pasisekė. Į gretimą zoną atvežė penkiasdešimt invalidų, visai nurašytų. Jie turėjo laukti, kol gaus dokumentus. Bijojau, kad jie neišmirtų: juk laisvė jiems buvo taip arti. Trijų iš jų sveikata buvo kritinės būklės. Mus ir juos maitino kopūstais, o tokiems klipatėlėms jie nelįsdavo pro gerklę. Mano draugė tuo metu dirbo inkubatoriuje, perino viščiukus. Ji kasdien, suradusi kiaušinių be viščiuko, parnešdavo jį vienam iš klipatėlių, tokiam ukrainiečiui Vaskai, kuris turėjo skrandyje opą ir tų kopūstų valgyti negalėjo. Vaska išgyveno, išėjo į laisvę ir išsigydė. Lageryje mano pacientais buvo dar du karščiuojantys, šachtose praradę plaučius kaliniai. Aš eidavau į kaimelį, kur gyveno lagerio administracija, ubagauti: prašydavau dvi bulves ir šaukštelį sviesto. Rusai geri žmonės ir, patys ne kažin ką

turėdami, visada davė, ko prašiau. Išvairūs bulves, nešiau tiems paliegiams. Ir jie nenumirė.

Tuo metu dirbau tiek daug, kad nelikdavo laiko poilsiui. Neatlaikiau ir susirgau sąnarių uždegimu. Buvau išgabenta į ligoninę, o mano globojami klipatėlės, gavę dokumentus, išėjo į laisvę.

Vėliau, po visų lagerio Golgotų, ponią Aldoną Dievo paskirtasis gyvenimo kelias atvedė į Kauno Kristaus Prisikėlimo parapiją. Ji pasakoja:

- Prieš trisdešimt metų atėjau į Kristaus Prisikėlimo parapijos bažnyčios chorą. Bažnytiniai chorai visada buvo mano gyvenimo dalis. 1990 m. Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje, padedant vargonininkui Staniuliui, buvo įkurtas jaunimo choras. Jauni žmonės labai lankstūs, su jais buvo galima padaryti didžiausius darbus, reikėjo tik geros minties. Jaunimas mėgo išvykas, nemažai keliauta ir po užsienio šalis. Su choru esame buvę Nepilnamečių kolonijoje per Trijų karalių šventę, Neigaliųjų vaikų internate. Iki dabar tęsiame akciją Klinikose per Kūčių dieną. Buvome kviečiami į atlaidus ten, kur choro nebuvo. Ypač paliko gilų įspūdį Trijų karalių šventė Krikščionyse.

Gaila, kad jų vadovė Astutė tokia jauna, bet daug darbų nudirbusi, iškeliavo pas Viešpatį. Dabar jaunimo chorui vadovauja Andrius Petrauskas – nuostabus žmogus, labai kuklus, dvasingas, išmanantis savo darbą.

Ponia Aldona ne tik nuoširdžiai gieda bažnytiniame chore, bet aktyviai dalyvauja Kristaus Prisikėlimo parapijos bendruomenės veikloje: mielai talkininkauja bažnyčioje, rūpinasi liturginių rūbų puošyba, gražina bažnyčios altorius. Ji yra paprasta, kukli, gėrėnoriška, visus jai pavestus darbus atlieka sąžiningai ir kruopščiai. Visą savo veiklą ponią Aldoną grindžia tikėjimo šviesa ir skiria ją bažnyčios bendruomenės labui. Apie savo veiklą parapijoje ji kukliai ir nuoširdžiai pasakoja:

- Su bažnyčios darbais susipažinau per vieną seselę vienuolę, kada ji paprašė padėti. Esu pensininkė, be darbo būti nepratusi, todėl visi darbeliai man buvo mieli. Atvykus į Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčią klebonauti dekanui Vytautui Grigaravičiui, man patikėti kai kurie smulkūs bažnyčios darbeliai: plaunu liturginius rūbus, ką reikia, pasiuvu, sulopau. Esu dėkinga mūsų geriamam Dekanui už pasitikėjimą.

O koks džiaugsmas giedoti Viešpačiui! Už tą galimybę dėkosiu Dievui per amžius. Jaučiu, kaip mano dienos slenka vakarop. Danguje yra daug chorų. Aš per visą gyvenimą išmokau tiek daug giesmių. Gal mane ten priims?

Džiaugdamiesi ir dėkodami mūsų Aldutei už jos nuoširdumą, rūpestingumą, linkime stiprios sveikatos ir Dievo malonių jos kilniems darbams.

Ponia Aldoną kalbino ir prisiminimus užrašė
Dalė Starkutė ir Birutė Vasylienė